

Sygn. akt V KO 76/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **G. S.**,
na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 października 2021 r.,
w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt III K (...),
utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt II AKA (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

G. S. w piśmie z dnia 30 sierpnia 2021 r., zaadresowanym do SSO w W. M. W., zwrócił się o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W., III Wydział Karny, z dnia 28 lutego 2013 r. na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 246 k.k., art. 438 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.”. Wniosek ten został potraktowany jako osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wniosku G. S. odniósł się przede wszystkim do roli w sprawie i udziału w postępowaniu świadka a. D. oraz ustaleń i okoliczności czasu popełnienia przestępstwa i chronologii zdarzeń. Wprost wskazał, że „nowym dowodem” mógłby być eksperyment sądowy, dotyczący czasu jaki zajmuje pokonanie dystansu z 5 piętra

do bramy budynku nr (...), co miałoby wskazywać na udział w całym zdarzeniu A. D., a nową okolicznością obecność A. D. w mieszkaniu w chwili zdarzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa skazanego G. S. nie zasługuje na uwzględnienie i nie mogła skutecznie doprowadzić do wznowienia postępowania.

Należy zauważyć, że w dniu 24 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt V KO 16/21, Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie przedmiotowego postępowania autorstwa obrońcy G. S.. Wniosek obrońcy również opierał się na podstawie wznowienia w postaci „nowych faktów i dowodów”, a w uzasadnieniu wskazano, że owe nowe fakty i dowody to m.in. podnoszona przez skazanego kwestia roli w sprawie i udziału w postępowaniu świadka A. D. oraz ustaleń i okoliczności czasu popełnienia przestępstwa.

Prawidłowość rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie o sygn. akt III K (...) Sądu Okręgowego w W. (II AKa (...)) Sądu Apelacyjnego w (...)) była także przedmiotem kasacji obrońcy G. S., którą Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną postanowieniem z dnia 22 października 2014 r., V KK 157/14.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (adwokat, radca prawny, radca Prokuraturii Generalnej RP) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Taki właśnie charakter, a więc oczywiście bezzasadny, ma wniosek złożony obecnie przez skazanego G. S.. Wnosząc o wznowienie postępowania skazany odwołuje się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane w toku poprzedniego postępowania o wznowienie, na co wskazano powyżej.

Opisując okoliczności mające stanowić podstawę wznowienia skazany przede wszystkim kwestionuje dokonane już w sprawie ustalenia faktyczne, analizując okoliczności znane Sądom orzekającym w sprawie. Będący kluczową postacią w uzasadnieniu wniosku A. D. był w przedmiotowej sprawie przesłuchiwany przed Sądem (k. 886-888). Skazany odnosi się do oddalenia wniosku dowodowego o jego ponowne przesłuchanie, jednakże decyzja o jego

nieuwzględnieniu zapadła z przyczyn obiektywnych (k. 1206v). Ponadto skazany analizuje zeznania innych świadków, które były już przedmiotem oceny w toku postępowania, m.in. J. K. czy K. D.. Odnosząc się do kwestii czasu zdarzenia skazany wprost polemizuje z ustaleniami faktycznymi dokonanymi w sprawie, kwestionując przyjęty przez Sąd czas na pokonanie odległości z V piętra do bramy. Wskazanie na potrzebę eksperymentu procesowego w tym przedmiocie to nie „nowy dowód” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., ale wyłącznie ubrana procesowo próba polemiki z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia. Jest to bowiem okoliczność już ustalona w sprawie, którą Sąd II instancji wywiódł z czasu jaki zajęło pokonanie tej trasy P. M. (s. 9 uzasadnienia).

Próbując wykazać, że A. D. był w mieszkaniu w chwili zdarzenia, skazany nie tylko – opierając się na dotychczas znanych dowodach i okolicznościach faktycznych – nie przedstawia żadnego „nowego faktu i dowodu” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., ale jednocześnie nie wykazuje wprost, jak z tej okoliczności należałoby wywodzić potrzebę wznowienia postępowania w stosunku do niego samego. Jego wniosek można by odczytywać jako niepopartą konkretnymi okolicznościami próbę zrzucenia odpowiedzialności za przestępstwo właśnie na A. D.. Zawarte we wniosku wyliczenia ukazujące czas potrzebny do pokonania trasy z mieszkania do bramy to wyłącznie subiektywne założenia skazanego, który chce poprawić swoją sytuację obciążając inną osobę. Jednocześnie pomija, że oba Sądy kategorycznie wykluczyły udział A. D. w inkryminowanym zdarzeniu, a także iż z oględzin nagrania z monitoringu, który był znany organom postępowania od jego początku (k. 243-244; 488-489; 1205-1206) wynika, że skazany wychodzi z przedmiotowej bramy o godz. 17:11 (k. 1205v).

Podsumowując, skazany nie wskazuje na żaden nowy fakt lub dowód, który uzasadniałby powołanie się na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k. Skazany jedynie polemizuje z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, korzystającymi z domniemania prawidłowości na skutek prawomocności wyroku skazującego. Pomędzy nowym faktem lub dowodem jako podstawą wznowienia, a przekonaniem o błędnym ustaleniu stanu faktycznego w sprawie nie można postawić znaku równości – samo twierdzenie w przedmiocie takiego błędu nie może prowadzić do wzruszenia prawomocnego wyroku.

We wniosku skazany kilkakrotnie powołuje się także na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., tj. sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie. Jednakże skazany tej sprzeczności dopatruje się w subiektywnym twierdzeniu o sprzeczności pomiędzy ustalonym stanem faktycznym, który stanowił podstawę wydania wyroku skazującego, a swoim przekonaniem jak było w rzeczywistości. Tymczasem sprzeczność, o której mowa w tym przepisie, to sprzeczność wewnątrz orzeczenia. Nie można jej wiązać z trafnością rozstrzygnięcia, bowiem może ona dotyczyć wyłącznie wewnętrznej treści wyroku, np. sprzeczność pomiędzy zapisem cyfrowym i słownym w wymiarze kary.

Podsumowując, ze względu na oczywistą bezzasadność osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.